

nogen offentlig Autoritet om Indledning af Undersøgelse mod Fængselsbetjent Buus eller nogen anden Fængselsbetjent. Der har heller ikke fra Foreningen været rettet noget Forlangende af nogen Art om Undersøgelse af noget Forhold Nyborg Straffeanstalt vedrørende.

Paa Foreningens Vegne
Bech Mathiesen.“

Erklæringerne kunde vel ikke være mere kategoriske, end disse er. (*Fraenkel*: De er gode!). Naa, de er gode, men saa venter jeg ogsaa, at det ærede Medlem gør Fængselsdirektøren en Undskyldning for den ganske skammelige Insinuation, det ærede Medlem har fremsat. (*Fraenkel*: Paa det Punkt!). Det er allerede noget, at det ærede Medlem vil gøre det paa det Punkt. Naar det ærede Medlem faar tænkt sig om, gør han det maaske ogsaa paa de andre Punkter. Thi det ærede Medlem fra Stege (Jessen) havde jo Ret, naar han sagde, at det ærede Mindretal har gjort sig skyldigt i Misbrug af Sagens Akter, men paa dette Punkt har det ærede Medlem føjet noget til, som aldeles ikke findes i Akterne. Der er ikke Spor af Holdepunkt for det. Det er fuldkommen fri Fantasi, hvad der er fremført mod Fængselsdirektøren om, at han ikke vilde have Undersøgelse til Bunds paa dette Punkt, og at det først var, da Betjentforeningen forlangte det, at Sagen blev undersøgt. (*Alfred Christensen*: Det er fra Kilderne!). Hvis det er fra Kilderne, er det fra urene Kilder som saa meget andet i denne Sag.

Jeg maa nu omtale de Beskyldninger, der er fremsatte mod Fængselsdirektøren for at have gjort Løjtnant Skafte Uret, og Mindretallets Paastand om, at denne har Krav paa Erstatning, som Mindretallet vil overveje og søge Udvej til at skaffe ham. Det vil blive meget svært for Mindretallet at finde Udvej dertil, men det maa det jo om. Selve Forflyttelsen fra Nyborg til Horsens var begrundet i den ubestridelige Fejl fra Skaftes Side at udsprede Rygter mellem sine Kolleger og udsperge Fangerne, og der kan ikke være sket nogen Uret herved. Skafte har selv baade skriftligt og mundtligt erkendt, at han har handlet forkert, og at denne Forflyttelse derfor var begrundet. Men der er ogsaa en anden Grund. Mindretallet siger, at Hr. Skafte tog sin Afsked, fordi han følte, at hans øverste foresatte, Fængselsdirektøren, ingen Udsigt vilde levne ham, fordi han havde paatalt Forhold, som Fængsels-

direktøren ikke formaaede at trænge til Bunds i. Og et andet Sted hedder det, at han var bremsset og forblev bremsset og blev trængt ud af Fængselsstjenesten. Jeg vil nu tillade mig at undersøge, hvorledes Hr. Skafte er blevet behandlet efter sin Forflyttelse. Han fik sine Flytteomkostninger betalt. Han har været sygemedt i 3 Maaneder, og Straffeanstaltens Kasse betalte hans Hospitalsophold. Han fik derefter Permission i 5 Uger til et Rekreationsophold, hvortil Straffeanstalten ydede et væsentligt Tilskud. Han, der tidligere havde været Løjtnant, fik overdraget det Hverv at være Gymnastiklærer for Fangerne, et Hverv, han søgte om at faa, og for hvilket han har oppebaaret Honorar. Han har nogen Tid paa Grund af ekstraordinære Forhold været anvendt til Kontorarbejde, hvilket er en attraaet Stilling blandt Betjentene. Om at forfremme ham har der kun været Tale en eneste Gang. Det drejede sig om en nyoprettet Plads som Lagerbetjent, der skulde besættes i August 1917. Andre Avancementsposter har Hr. Løjtnant Skafte overhovedet ikke søgt. Den nævnte Plads søgtes af 5 Betjente, altsaa af 4 foruden Hr. Skafte. Der forelaa for Fængselsdirektøren fra Anstaltens Lagerforvalter og Inspektør samt fra Kontorchefen og den kommitterede ved Fængselsvæsenets Arbejdsdrift, hvorunder Pladsen sorterer, en enstemmig Indstilling om, at Pladsen besattes med en anden Betjent end Hr. S. Det er altsaa Fængselsdirektørens Forbrydelse, at han fulgte denne Indstilling. Han gjorde det, fordi det var ganske ubestrideligt, at den af de 4 nævnte Embedsmænd enstemmigt indstillede var langt bedre kvalificeret til Pladsen end nogen af de andre Ansøgere. Det er det, Mindretallet kalder for, at Fængselsdirektøren har bremsset Hr. Skafte og trængt ham ud af Fængselsstjenesten. (*Fraenkel*: Nej, det er slet ikke det). Men saa er der aldeles intet Holdepunkt for det. Jeg havde haabet for Mindretallet, at det var derpaa, det støttede sig, thi andet kan det slet ikke være. Jeg skal som et Kuriosum anføre, at Hr. Skafte slet ikke selv synes at være uvenlige Følelser mod Fængselsdirektøren. Da Direktøren i April 1918 havde holdt et Foredrag i Horsens Betjentforening, deltog han derefter i en selvkabelig Sammenkomst som Foreningens Gæst, og her holdt Skafte ved Bordet en Tale, som udtrykte venlige Følelser overfor Direktøren. Denne Tale holdtes 8 Maaneder efter, at Hr. Skafte ikke var